

[Inge Krogh]

Angående ændringsforslagene kan vi stemme for justitsministerens ændringsforslag; det er det oprindelige forslag fra ægteskabsudvalget. Vi går imod fremskridtspartiets og VS' ændringsforslag, idet vi mener, det ikke kan bedømmes, om en fars forbindelse til barnet er mindst lige så nær som moderens; hvordan skal man måle dette?

Så er det blevet anført, at vi bør tage stilling og vedtage dette forslag, fordi der verserer en klage for den europæiske menneskerettighedskommission, en klage over spørgsmålet om forældremyndighed. Jeg mener ikke, man skal lade sig presse af dette til at vedtage forslaget.

Alice Hedegaard (DR):

Retsforbundet kan ikke stemme for fremskridtspartiets ændringsforslag. Det undrer mig i og for sig, at der ikke er andre, der har bemærket det, men på mig virker det lidt halvædigt. Når § 28, stk. 1, i lovforslaget siger: »Forældremyndigheden over børn uden for ægteskab tilkommer moderen«, virker det lidt firkantet, hvis man ændrer § 27 som foreslået af fremskridtspartiet til at hedde: »Den af forældrene, der ikke har forældremyndigheden over barnet, ...«.

VS' ændringsforslag kan vi heller ikke støtte: vi mener, at det er for stramt udformet. Som jeg gav udtryk for ved første behandling, mener retsforbundet, at lovforslaget, som det foreligger, er godt nok forsvarligt, ligesom vi mener, man skal afvente udvalgets arbejde. At ændre dette lovforslag er uendelig svært og slet ikke så nemt, som nogle har givet udtryk for. Vi vil stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

Wilhelm (VS):

Afgørelser på de områder, der her er tale om, vil altid være et dilemma. Det vil være galt, ligegyldigt hvad vi gør, og der vil ske blodig uretfærdighed i alle tilfælde; selv hvor det ikke går så galt, at man kan tale om ligefrem blodig uretfærdighed, vil der være tragedier som følge af de regler, der opstilles her.

Om baggrunden for det kan jeg i alt væsentligt tilslutte mig den beskrivelse af problemstillingen, som fru Tove Jørgensen gav. Når forældre slås om deres børn eller bekæmper hinanden og derunder bruger børne-

ne, er der jo ingen juridisk løsning på problemet, og uanset hvem der opnår forældremyndigheden, har børnene tabt allerede ved selve slagsmålet. Hvis det virkelig var børnenes tarv, forældrene havde for øje, ville det nok i langt flere tilfælde stå dem klart, at det først fornødne var at undgå slagsmålet. Men det giver samfundet og lovgivningen ikke engang de bedste betingelser for, hvilket jeg skal vende tilbage til til sidst.

Om lovforslagets indhold kan jeg sige, at vi er tilhængere af ligestilling, men vi er også meget opmærksom på, at en formel ligestilling, indført på et grundlag af en reel uligestilling, faktisk kan komme til at cementere uligestillingen. Hvis f. eks. – jeg ved godt, det ikke er det, der står i vores ændringsforslag, men jeg siger det for at tydeliggøre og begrunde det – hvis f. eks. faderen og moderen alt andet lige skal have samme sandsynlighed for forældremyndigheden, er det en formel, men ikke reel ligestilling, for alt andet er netop ikke lige. Således vil kvinden ofte stå ringere end manden med hensyn til økonomi, social status, boligforhold, og hvad man ellers måtte tage hensyn til efter en skilsmisse. Det ville således være en formel ligestilling, der cementerede uligheden.

Det er sådanne overvejelser, der har gjort os betænkelige, og som har motiveret til det ændringsforslag, vi har stillet. Det tilsigter, at man ikke skal kunne lade andre forhold end faderens forbindelse til barnet have den afgørende vægt, at man ikke skal kunne lade indkomstforhold, boligforhold, social status, og hvad der ellers bliver bragt ind i afgørelsen, få den afgørende vægt.

Dette fremgår, så vidt vi læser ministerens forslag, ikke klart på forhånd, som nogle ordførere har sagt. Der står, at man »navnlig« skal tage hensyn til faderens forbindelse med barnet, og det bliver ikke mere præcist af bemærkningerne dertil. Det er vores begrundelse for at søge disse ting præciseret.

Jeg forstår på den socialdemokratiske ordfører og vistnok også på andre, at man deler den hensigt, men mener, det er det, der lå i lovforslaget. Vi finder ikke, det er præcist nok, og ville, hvis det er tilfældet, sætte meget pris på, om ministeren så ville sige her under behandlingen, at det er det, der ligger i det, altså at man ikke bare vil lade faderens forbindelse til barnet »navnlig« være med i overvejselsen, men vil sige, at forbindelsen til